

A kegyelem dicsőítése

Időpont: 1958. szeptember 6. Szentháromság utáni 14. vasárnap

Helyszín: Győr - Nádorváros

Oltári ige: Lk 17,11-19

Igehirdetési alapige: 1Tim 1,12-17

Énekek: 788; 349.

És hálát adok annak, aki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítél, rendelve a szolgálatra,

Ki előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó valék: de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségben;

Szerfelett megsokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.

Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.

De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hiendenek ő benne az örök életre.

Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztesség és dicsőség örökkön örökké! Amen.

Ima:

Templomba jöttünk Urunk! A templom a könyörgés háza, odavisszük hát elibéd minden nyomorúságunkat kiáltván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! A templom a megtisztítás háza. Szennyes lényünk minden bűnét, gonoszságunk minden belpoklosságát remegő szívvel visszük elibéd. Oh moss meg hát minket és tégy fehérre, mint a hó.

A templom a hálaadás háza. Áld tehát szívünk, szánk, minden előlegezett kegyelmedért és áldásodért. Hívunk Téged nagy szóval, arcra borulva azt mondva: „*Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást.*” (Jel 5,12). A templom a Te házad, Igéd teszi az áldások helyévé és engedelmességünk tesz minket az áldások birtokosává. Urunk, szólj hozzánk, adj nekünk engedelmes szívet, hogy megtisztulhassunk.

Amen.

A mai napra kirendelt szentírási szakaszban Pál apostol két kérdésről beszél: A bűnről és a kegyelemről. Tulajdonképpen mindig erről beszél. Egész igehirdetése önmagába visszatérő ellipszis, melynek két gyújtópontja van, a bűn és a kegyelem. Ha e kettőt mérlegre helyezzük és azt nézzük, a kettő közül mégis melyik a fontosabb az apostol számára, azt látjuk, hogy mind a kettő fontos, de a kegyelemről szóló tanítás mégis fontosabb. Bűn volt, a bűnt ismerték ő előtte is. Mély, megrázó bűnvallomások hangzottak el nemcsak az Ótestamentum zsoltáraiban, hanem a pogányok vallásos költészetében is, de nem ismerték azt a kegyelmet, amit Saul megismert. Ezért érezte Pál azt, hogy kell ugyan bűnről beszélni, mert amíg nem hajlandók az emberek a bűnt beismerni, addig a kegyelmet sem értik és igényelik, de mindig azért kell beszélni a bűnről, hogy az emberek felfigyeljenek a kegyelem lehetőségére. Itt is bűnről beszél, – mégpedig nagyon komor, sötét színekkel festi meg – ha azonban a mélyére tekintünk annak, amit a bűnről mond, meglátjuk, hogy a sötét háttérrel azért festi meg, hogy a kegyelem annál dicsőségesebben ragyogjon elő e sötét háttérből.

Az egész szakasznak súlyát különösképpen növeli az, hogy nem általánosságban szól a bűnről. Pál apostol nagy általánosságban is nagy és mély dolgokat tudott mondani a bűnről és

a kegyelemről, az emberi élet e két legnagyobb kérdéséről, itt azonban nem elvont módon szól erről a kérdésről, hanem személyes bizonyoságtétel formájában. Ez ad külön jelentőséget és súlyt ennek a szakasznak.

Nemcsak a bűnről szól személyesen, hanem a kegyelemről is. Nem azt a kegyelmet akarja az apostol dicsőíteni általánosságban, melyet Isten felkínál az emberiségnek, hanem azt, melyet ő kapott, ő tapasztalt életében, melyet meghálálni egy örökélet sem volna elég.

Ez a szakasz tehát a kegyelem dicsőítése. Mindjárt előljáróban megmondom, hogy Pál ebben az Igében Istennek háromfajta kegyelmét magasztalja és dicsőíti:

1. megelőző kegyelem
2. kísérő kegyelem
3. megkoronázó kegyelem

1. Nézzük az elsőt: Megelőző kegyelem. Így kezdi a szakaszt: „*És hálát adok annak, aki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítél, rendelvén a szolgálatra*”. Jézus Krisztusnak Saulról alkotott ítélete – mondhatjuk így is – véleménye az, amire itt hivatkozik az apostol. „*Hívnek ítél, rendelvén a szolgálatra*.” Jézus Krisztusnak ezt a véleményét, – azt tudniillik, hogy ez az ember, Saul – hűséges és alkalmas a szolgálatra, azért hívom őt el az én misszionáriusomnak – még akkor senki a világon nem osztotta. A Cselekedetek könyvében fel van jegyezve az apostol megtérítésével kapcsolatban az, hogy mikor az Úr megszólítja a damaszkuszi keresztyének közül Ananiást, s neki azt a parancsot adja, hogy menjen el az úgynevezett Egyenes utcába, ahol meg fogja találni Saulust s hirdesse neki az evangéliumot – akkor Ananiás megbotráncozva és megütközve fogadja Urunk parancsát: Lehetetlen! Eltéveszthetted Uram! Hát nem tudod, kicsoda az az ember? Nem tudod, hogy tele van gyűlölettel irántad? Nem tudod, hogy ide is azért jött, mert ki akar irtani minket? Zsebében ott van a meghatalmazó levél, mely korlátlan jogot ad arra, hogy minket elhurcoltasson a városból, börtönbe vethessen, rabszíjra fűzhessen. Hát, hogy hirdessem neki én az evangéliumot? Nem osztja Ananiás Krisztus véleményét Saulról.

Ananiás Saulról alkotott véleményével nem áll egyedül. Az egész damaszkuszi gyülekezet ott áll a háta mögött ebben a kérdésben. Meg vagyok győződve arról, hogy amikor hír érkezett Jeruzsálemből arról, hogy Saul engedélyt kapott a főpapoktól és írástudóktól arra, hogy a keresztyéneket Damaszkuszból kiirtsa és fegyveres vitézek kíséretében elindult Damaszkusz felé, akkor bizonyára összegyűltek az első keresztyének – nem azért, hogy összedugják fejüket és megmentésüknek kísérletéről tanácskozzanak, hanem azért, hogy imádkozzanak. Tudták, hogy őket ebből a zsákutcából más, mint Isten kegyelme, nem tudja megszabadítani Saul kezéből, csak Isten mentheti meg őket. Ki tudja, milyen buzgó, hívő, Istent kérő imádságok hangzottak el ott a damaszkuszi keresztyének imaóráján! Minden bizonnyal ott volt a könnyörgések között az is, hogy Isten rejtse el őket, valamiképpen hárítsa el róluk ezt a veszedelmet. Vagy ha jónak látja, hogy ez rájuk jöjjön, akkor hitüket erősítse meg, hogy gyáván meg ne tagadják Jézus Krisztust. Bizonnyal így imádkozhattak, de aligha volt imádságukban ez a kérés: Uram, térítsd meg Saul! Elképzelhetetlennek tartották ezt. Azt még csak el tudták valahogy képzelni, hogy Saul valamiképpen egy hatalmas beavatkozás következtében az üldözés útján megáll. Azt is el tudták képzelni, hogy valami emberfeletti fordulattal megszánja és kihagyja őket ebből az üldözésből. Talán még arra is mertek gondolni, hogy a damaszkuszi hatóságok vesznek maguknak annyi bátorságot, hogy a legfelsőbb tanács kiküldöttjével szembe mernek szállni és védelembe veszik a keresztyéneket, de hogy Isten ilyen megoldást adjon, hogy Krisztus és a keresztyénség üldözőjéből Krisztus pártfogója, a keresztyénség terjesztője legyen, azt nem tudták Damaszkuszban elképzelni. Ha valakinek szíve mélyéből ilyen könnyörgés szállt volna fel Istenhez, akkor minden bizonnyal így mondta volna: Uram, Krisztusom, tudom, hogy ez volna a legradikálisabb megoldása a kérdésnek, de nincs semmi reménység arra, hogy Saulból a te követőd, a mi testvérünk legyen!

Ebben a véleményben nemcsak a damaszkusziak voltak egyek, de maga Pál is így gondolkodott. Mikor visszanéz Saul korára, arra a lelkiállapotra, melyben Damaszkusz kapujában volt, ő sem tudja osztani Jézus Krisztus véleményét éppen úgy, mint Ananiás, és a damaszkuszi gyülekezet sem. Nem tudja magát szolgálatra alkalmasnak találni. Egészen konkrétan indokolni is tudja ezt a véleményét. Felsorolja, miért nincs önmagáról, az akkor Saulról ilyen véleménye. „*Ki előbb istenkáromló ... valék*”. Ez nem azt jelenti, hogy Saul piszkos beszédű, káromkodó ember lett volna, azonban azt tisztán látja, hogy ő Jézus Krisztust nem tartotta Isten Fiának, pedig az volt. Nem tartotta nagy prófétának sem – pedig az volt. Hamis prófétának tekintette, akit el kell az útból távolítani, mert megmértelyezi az emberek lelkét. Gyálázta Jézus Krisztust és ez istenkáromlás.

Nem elégedett meg azzal sem, hogy ő maga helyezkedjék erre az álláspontra. Azt mondja magáról: én üldöző voltam. Másokat is meg akartam akadályozni abban, hogy Jézus Krisztus követői, tanítványai legyenek. Nem elégedtem meg azzal, hogy én magam ellensége legyek, de el akartam tőle tántorítani minden követőjét. És ebben a törekvésemben erőszakoskodó valék – mondja. Nem meggyőzni akartam az embereket, hanem egyszerűen legyőzni. Nem vettem magamnak annyi fáradságot, hogy az írás bizonyítékával, az egyházi atyák tanításával meggyőzzem tévedésükről a keresztyéneket és megtanítsam őket az egyedül igaz Isten tiszteletére. Elintéztem őket egyszerűen adminisztratív eszközökkel. Számúztam azokat, akik Krisztusban hittek. Ez voltam én!

Úgy beszél tovább magáról, Saul koráról Pál apostol: „Tudatlan voltam.” Pedig több iskolát járt, mint általában abban a korban emberek járni szoktak. Tanítói úgy néztek rá, mint aki jellegzetesen intellektuális beállítottságú ember s nagy jövőt jósoltak neki. Maga is tudós embernek tartotta magát és mégis – mondja – ahogy Jézus Krisztus látott engem, nem mondhatott rám mást, mint azt, hogy tudatlan ember. Nem ismertem azt, Aki az Igazság, pedig amíg nem ismerem, azt, Aki az igazság, nem tudom megismerni, hogy mi az igazság. Tele voltam előítélettel. Aki pedig előítélettel van tele, képtelen arra, hogy megtalálja a tárgyilagos igazságot. Ez voltam én!

Még tovább is megy, mikor azt mondja magáról: „Hitetlen voltam.” Ezt tartja talán a legsúlyosabbnak. Pedig azelőtt ő magát hívőnek tartotta, mégpedig nagyon komoly hívőnek. Így tekintettek rá kortársai is. Így nézett rá egyházi felsőbb hatóság is. Ezért kapott olyan bizalmi feladatot is a legfelsőbb tanácstól, amit senki más nem kapott rajta kívül. Pál már látja, hogy csak az a hívő, akinek Krisztus a megváltója. Hihet valaki az egy igaz Istenben, szolgálhat néki teljes lélekkel és teljes erővel, képviselheti hitét tűzön-vízen keresztül, terjesztve a maga világosságát, nagy dolgokat vállalva Istenért, amíg nem hisz Isten egyszülött Fiában, Jézus Krisztusban, addig hitetlen. Csak a Krisztus-hívő hívő. Engem, aki ilyen hitetlen voltam – gondolja tovább a gondolatsorozatot Pál – Jézus Krisztus mégis „*hívnek ítél, rendelve a szolgálatra*”.

Mikor e sorozatot írja, már egészen bizonyosan tudja, hogy Jézus Krisztus róla ezt a véleményt csak úgy alkothatta, hogy nem azt nézte, amit az emberek néznek és látnak, hanem azt, amit egyedül csak Ő néz és lát. Nem azt látja, hogy ő most ki és mi, hanem azt, hogy ki és mi lehetne belőle. Mikor ezt a vad, dühtől lihegő szenvedélyes Sault látta közeledni Damaszkusz felé, arra gondolhatott, hogy milyen csodálatos dolog lenne, ha ez az ember az én tanítványommá válnék, ha azt az elvhűséget én irántam tanúsítaná, ha ez a dinamikus egyéniség, aki nem tud megférti szűk keretek között, nekilendülne és hajlandó volna felvenni egy világgal szemben is a harcot énértem, s megtelítődne az én szerelmemmel, az én igazságommal, elindulna hirdetni az evangéliumot! Ezt láthatta Jézus Krisztus és ezért rendelte őt szolgálatra.

Pál tudja, hogy ilyen döntést felőle Jézus Krisztus csak kegyelem alapján hozhatott. Csak kegyelem lehet az alapja ennek a döntésnek, mert ő benne semmiféle emberi indoka, magyarázata nincsen. Ez az, ami így nevezhető: megelőző kegyelem.

Egy ember megtérésénél két döntésnek kell történnie. Az egyik az ember döntése Krisztus mellett, a másik Krisztus döntése az ember mellett. Mi rendszerint lélektani okokból ilyen sorrendben szoktuk emlegetni e két döntést, a Bibliában azonban fordított a sorrend. Nem az ember dönt először Krisztus mellett, hanem Krisztus az ember mellett és ez a döntés a megelőző kegyelem.

Ne gondoljuk azt, hogy a megelőző kegyelem csak egyszer, ebben az egy rendkívüli esetben érvényesült, Saul, illetve Pál apostol életében. Azóta is kimondhatatlanul sokszor láttuk Istennek e csodálatos, megmagyarázhatatlan, indokolatlan, kiérdemelhetetlen és meghálálhatatlan kegyelmét. Ez a megelőző kegyelem volt az, mely Simont, Jóna fiát, bukása után kiválasztotta arra, hogy ő fogja legeltetni Krisztus nyáját. Ezzel váltotta Jézus Krisztus valóra azt a régi döntését, hogy Péterre, a kőszikla hitre építi fel az Anyaszentegyházát. – Ez a megelőző kegyelem volt az, mely szent Ágostont, az egyházi atyát a züllés mélységéből kiemelte és őt évszázadok egyházi tanítójává, az áldott reformáció szent elindítójává tudta tenni. – Ez a megelőző kegyelem volt az, mely kereste a reformátorokat. Ez volt az, amelyik Tokici Isii japán rablógyilkosból áldott misszionáriust, Lars Skrefsrud norvég börtöntölteléből Istenhez sok népet elvezető, áldott lelkű atyát teremtett.

És a megelőző kegyelem ott volt mindnyájunk életében, az én életemben éppen úgy, mint a ti életetekben. Ez a megelőző kegyelem döntött mellettem, keresett engem örömben, bánatban, áldásokban, csapásokban, keresett Igéjével, szeretetének megmutatásában. Oh, hála a megelőző kegyelemben gazdag Istennek!

Mikor Pál végig gondolja életét, azokat a kegyelmeket, melyeket megtapasztalt, akkor először is ezt a megelőző kegyelmet dicsőíti. Ezért mondja: „*És hálát adok annak, aki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítél, rendelve a szolgálatra*”. Erről kellett nekem is legtöbbször beszélnem, mert Isten sok kegyelméből ez a legelhanyagoltabb terület. Kevesebbet lehet és kell a másik két fajta kegyelemről beszélnem.

2. A kísérő kegyelem. A kegyelem nem egyszeri ténye Istennek az ember életében. Nem az a helyzet, hogy egy pillanatban megállít engem életem útján, bűneim tudatára ébreszt, megbocsátja minden bűnömet és ezzel a kegyelem le van zárva. Nem! Kegyelem kísér bennünket egész életünk folyamán. Jaj lenne nekünk, ha csak egyetlen nap is kimaradna és nem jelentkeznék ez a kísérő kegyelem!

Miben jelentkezik és miben látja Pál jelentőségét ennek a kísérő kegyelemnek? Ez a kísérő kegyelem, mint erőt adó kegyelem jelentkezik az apostol életében. Leveleiből tudjuk, hogy Pál nagyon törekeny testalkatú gyenge egészségű ember volt. Tövis adatott testébe (2Kor 12,7-10). Nincs biztos tudomásunk arról, mi az a tövis, ami állandóan akadályozta munkájában, ami miatt nagyon nehéz volt missziói szolgálatát elvégeznie. Isten kegyelme nem vette el tőle. A kegyelem nem mindig így mutatkozik életünkben, hogy a bajt elveszi rólunk, hanem még nagyobb kegyelmet gyakorol, amikor megerősíti az embert a bajok között. Ez a kísérő kegyelem volt az, mely ezt a gyenge egészségű, törekeny testű apostolt képessé tette arra, hogy annyit tudjon elvégezni, amennyit sem előtte, sem utána senki nem tudott végezni. (1Kor 11,16-33, Fil 4,13)

Próbáljuk az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv alapján Pál apostol életének folyamatát, szolgálatát végig kísélni. Állandóan úton és veszedelemben van. Kísértésekkel, vadállatokkal, rablókkal, tenger viharával küszködik, börtönben sínylődik. Beteges ez az

ember, de mégis mintha acélból volna formálva, úgy állja a megpróbáltatást, mint Isten atlétája, a kegyelem díjbirkózója. A beteg Pál jogosan mondhatja: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.*” (Fil 4,13). Tudta, hogy kegyelem az, hogy dolgozhat.

Ez a kísérő kegyelem nemcsak abban jelentkezett, hogy erőt adott neki, hanem abban is, – így olvassuk tovább – hogy „*hívnek ítél, rendelve a szolgálatra*”. Erőt adott nemcsak a munka elvégzésére, de ami ennél sokkal több, erőt adott a hűségre is. Pál nem lát szívében semmi hűséget sem. Azt tudja, hogy szereti az Urat, de azt is tudja, hogy még sokkal jobban kellene szeretni Őt. A mi Urunk, Jézus Krisztusunk mégis úgy látja: van ebben az emberben valami hűség. A kegyelem nem hiábavaló befektetés nála, rendeljük őt szolgálatra. Áldassék kegyelme.

Ez a kegyelem tette őt szolgálává s tartotta meg szolgának. Saul úgy érezte, hogy vezérnek teremtetett és nem szürke közkatonának. A közkatonák másoknak engedelmeskedik, munkáját beépíti a világnak nagy kollektív munkájába. Senki sem beszél róla, mikor elmegy a minden halandók útján. Benne azonban feszült valami csodálatos dinamikus vezérlő erő. Még ha akart volna sem tudott más lenni és előbb-utóbb ő került az érdeklődés, a szereplés középpontjába s ragadta magához az események szálait s az ő ítélete volt a döntő szó. Milyen kegyelem Istentől, hogy ettől a vezérkedéstől megszabadított és rendelt engem szolgálatra, – mondja Pál. És úgy tett engem szolgálává, hogy szabad vagyok mindentől és mindenkitől e világon, csak Krisztustól nem. Oh, milyen jó nekem utolsónak lenni ott, ahol azelőtt mindig első akartam lenni! Milyen jó igénytelennek, idétlennek lenni ott, ahol magamat tartottam az egyetlen normális embernek. Milyen nagy kegyelem az, hogy az Úr engem megtanított szolgálni és megtartott engem megkegyelmezett bűnösnek!

Mindig nagy kísértést jelent az, ha a megelőző kegyelem rám talál, s hihetem, hogy ezzel a múltam elintézését nyert. Azt hihetem, hogy a többi már az én dolgom, holott a kísérő kegyelem őriz meg a kísértések között. Magunknak tulajdonítjuk azt, ami pedig a kísérő kegyelem ajándéka. Keresztységünk életszentség göggyével telik meg. Sok munkájába kerül Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusnak, hogy minket a megkegyelmezett bűnösök padján megtartsen, ahonnan lelépni és máshova átülni nem szabad. Királyi trónuson tetszelegni és feszíteni nincsen jogunk. Az apostol úgy érzi, hogy a kísérő kegyelem nagy ajándéka az, hogy benne nem kevesbedett, sőt növekedett a bűntudat. Minél hosszabb ideje követte Jézus Krisztust, annál nagyobb bűnösnek látta magát. Nagy kegyelem volt eljutni odáig, hogy ifjú munkatársának úgy tud magáról beszélni: a bűnösök közül első vagyok én.

A kísérő kegyelem nagy ajándékának tekinti az apostol azt is, hogy ez a kegyelem példává tudta tenni. „*De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hiendenek ő benne az örök életre.*” A kísérő kegyelem tette őt példává nem az erőre, a hű szolgálatra, hanem Isten hosszútűrésére. Aki ránéz, nem őt csodálja, hanem Istent. Nem azt mondja: Milyen ez a Pál! hanem azt: milyen csodálatos a kegyelem, amely Saulból Pált tudott teremteni! Nagy az Isten hosszútűrése és mindent megelőző kegyelme. Dicsőítették bennem Istent. Akik őt látták, nem őt látták, hanem Isten hosszútűrését és kegyelmét. Akik igehirdetését hallgatták, nem őt hallották, hanem azt, aki az ő dadogó ajkán keresztül beszélt hozzájuk.

Látjuk-e mi ezt a kísérő kegyelmet éltünkben minden napon? Ha nem látjuk, nem az az oka, hogy a kísérő kegyelem elmaradt mellőlünk, hanem az, hogy nincsen elég bűntudatunk, bűnbánatunk és ezért nem látjuk kísérő kegyelemnek azt, amit Isten részéről életünk minden napján tapasztalunk. Nem a kegyelemben, hanem az önismeretben van a hiba.

3. Most csak pár szót a harmadikról: a megkoronázó kegyelemről. A 16. és 17. versben az örökéletéről, az Istennel való elszakíthatatlan közösségről beszél az apostol. Két lábbal jár ezen a földön, szolgál, dolgozik, de szíve és szeme célegyenest előre szegeződik a Jézus Krisztusban

történt elhívása jutalmára, az örökéletre. Addig harcolni kell. Nem ülhet összetett kezekkel várva az üdvösséget. A hit harcát meg kell harcolni, de aki megharcolja, annak végezetre eltétetik az üdvösség koronája, melyet megád az Úr azoknak, akik benne hisznek (2Tim 4,7-8). Az ilyenek kegyelemmel kísérve lépnek majd egykor az ítélőszék elé.

Pál azt is tudja, hogy a célig minden el is vezethet, éppen azért nem tud bizonytalanságban maradni és üdvbizonyosságot akar szerezni. Bizonyos abban, hogy övé az örökélet, amelyben hisz és az örökkévaló királynak a dicsérő sereggel egykor ő is énekelni fogja az új éneket. Ez az üdvbizonyossága azonban nem a megtérésen, újjászületésen, sem a megszentelődésen, a jó cselekedetein, sem az Úrért végzett sok munkáján alapszik, egyedül csak a kegyelmen. A megkoronázó kegyelem az, amit alázattal kap végezetül az apostol.

Van-e neked testvérem, ilyen üdvbizonyosságod? Ha láttad és látod Isten megelőző kegyelmét, mely napról-napra kísér, akkor hiheted boldogan azt, hogy az a kegyelem elkísér téged Jézus Krisztus ítélőszékének trónusa elé és ott a bűnösök között az első, a megkegyelmezettek között is első lesz s megkapja a megkoronázó kegyelmet.

Ámen.

Ima:

Hálát adunk Neked Urunk, kegyelmes Istenünk azért a kegyelemért, mely meg volt mindig, de mindaddig, míg szent Fiad nem jött e világra, takaró alatt, elrejtett volt. Köszönjük Neked Urunk Jézus Krisztus, hogy benned megjelent az Atya titka, örökkévaló nagy szeretete. Bocsáss meg, hogy mi olyan keveset látunk ebből és nem vesszük észre, hogy a kegyelem karjaiban hordoz akkor is, mikor semmit sem tudok róla és soha nem is akarok tudni róla. Köszönjük, hogy döntöttél mellettünk és minket üdvösségre akartál és akarsz vezetni s ezért kerestél és találtál meg minket. Köszönjük Neked, hogy kísérsz bennünket nappalunkban és éjjelünkben, munkáinkban, pihenésünkben, örömünkben, bánatunkban ezzel a Te csodálatos kegyelmeddel. Köszönjük Neked, hogy ez a kegyelem vár ránk fent és ez a kegyelem tartja kezében az aranykoronát és fejére illeszti azoknak, akik mélyen meghajlanak, arcra borulnak előtted, mert tudják, hogy csak kegyelem az, amely megkoronázza őket.

Könyörgünk Urunk, mutasd meg ezt a kegyelmet ennek a mai világnak. Tedd igehirdetéseinket ennek a kegyelemnek leleplezőivé. Add, hogy a magunk nyomorúságával küzdő emberek tudjanak meglátni Téged, hadd tudjon felgyúlni szívük ennyi kegyelemnek láttára. Könyörgünk különösképpen azokért, akik elől a sötét felhők, beborult égbolt takarja el a kegyelmed napját. Add, hitük tudjon átlátni a felhőkön, tudjon hinni a kegyelemben akkor is, ha semmit nem éreznek és látnak belőle. Könyörgünk a szenvedőkért, a nélkülözőkért, a szeretet nélkül valókért, a betegekért, az öregekért, az árvákért, sírok mellett állókért.

Hadd könyörögjünk egyik testvérünk családjáért, akik e napon megilletődve emlékeznek vissza a családfő halála évfordulóján a kegyelemről, amely az elhunytat hordozta és feléjük is hajol vigasztalással. Kérünk, szenteld meg kegyelmeddel emlékezésüket, hadd legyen az vigasztalás, Hozzád vezérlő kegyelem.

Könyörgünk Urunk, áldd meg azokat, akik új iskolaévben indulnak el. Könyörgünk gyermekeinkért, mindazokért, akik iskolába járnak és azokért, akik kikerülnek az iskolából és az ifjúság csúszós életpályáján járják életük útját. Kérünk Urunk, áldd meg az iskolákat, tanítókat, minden nevelőt, a szülői hajlékot, add, hogy hadd növekedjenek gyermekeink testben és lélekben előtted és emberek előtt való kedvességben. Oltalmazd meg gyülekezetünket, egyházunkat, ennek az egész világnak békességét, a Te kegyelmed legyen és maradjon velünk örökkön örökké.

Ámen.

Úrvacsorai beszéd

Vannak sokan, akik a mai Igének hallgatásakor szívükben talán nem tudták elnyomni azt a gondolatot, hogy vajon az apostol, mikor ezt az önkritikát gyakorolja maga felől és azt mondja: a bűnösök közül az első vagyok én, – akkor nem ölt-e magára valami alázatoskodó formát, mely mögött nincs egészen igaz tartalom? Az apostol tudja, hogy valami olyat mond, amit esetleg fejrázva fognak hallgatni vagy olvasni az emberek, azért vezeti be kijelentését ezzel a mondattal: „*Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó*”. Az apostol tehát nem engedi kétségbe vonni ennek az önkritikájának igazságát. Ha valaki megkérdezte volna őt, mivel tudja igazolni mindezt, akkor bizonyosan sok konkrét dolgot tudott volna elsorolni bizonyításául, két dologra azonban egész bizonyára rámutatott volna. Az egyik az, hogy én, senkiről sem tudok annyi rosszat, mint önmagamról és senkivel kapcsolatban nem ismerek annyi bűntől megőrizni akaró kísérő kegyelmet Isten részéről, mint amennyit nekem kellett tapasztalnom. Ez a két tény pedig elegendő ahhoz, hogy elfelejtsek minden más bűnöst, ne nézzek szét a bűnösök között, mint a farizeus, amíg rá nem talállok egy publikánusra, akire rámutatva tudnám mondani: nem vagyok olyan, mint ez a publikánus, hanem meghajtom fejemet, odaállok a bűnösök seregébe az első helyre és vállalom, hogy a bűnösök között én vagyok az első.

Vallod-e testvérem ezt? Versenyre kelsz-e az apostollal a bűnösök között az első helyért? Érdemes! Mert aki első a bűnösök között, első lesz a kegyelemben is. És ezért érdemes elsőnek odaállni a bűnösök sorába. Állj hát oda az apostol mellé te is, és várj, míg a bűnösök arcéle előtt elvonul a kegyelem királya és mondja neked: Megbocsáttattak a te bűneid.

Ámen.